

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/94/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7215207961
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Murínová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:7215207961.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Murínovej a sudkýň Mgr. Angeliky Sopoligovej a JUDr. Agnesy Hricovej v spore žalobkyne A. B. C., D. E., nar. XX.X.XXXX, bytom v E., F. D. XXX/XX, zastúpenej Mgr. Patrikom Tulinským, LLM, advokátom so sídlom v Košiciach, Hrnčiarska 933/9, proti žalovanej: G. H. I., nar. XX.X.XXXX, bytom v E., E. J. XX, zastúpenej JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Štúrova 20, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 15. januára 2020 č.k. 29C/205/2015 - 213 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalovanej priznáva proti žalobkyni nárok na plnú náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice II (teraz Mestský súd Košice, ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom zo dňa 15. januára 2020 zamietol žalobu (výrok I.) a vyslovil, že žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnej výške, o ktorej rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (výrok II.).

2. Rozhodol tak o žalobe žalobkyne v znení jej zmien, ktorou žalobkyňa žiadala uložiť žalovanej povinnosť zaplatiť jej 2.390,40 € s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia za bezprávne užívanie 9 m² priestoru v nebytovom dome v spoluvlastníctve žalobkyne za obdobie od 13.11.1995 do 13.11.1997 a od 22.9.2008 do 22.9.2010 tvrdiac, že sporný nebytový priestor o rozlohe 9 m² v nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXXXX, kat. územie E. – K., ktorej je žalobkyňa podielovou spoluvlastníčkou žalovaná v tomto období bez právneho dôvodu a bez platby odplaty žalobkyni užívala ako advokátsku kanceláriu.

3. Súd prvej inštancie týmto rozsudkom rozhodol potom, ako jeho predchádzajúci rozsudok zo dňa 30.5.2016 č.k. 29C/205/2015-70, ktorým vyhovel žalobe a uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 2.390,40 € s príslušenstvom zrušil Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 12.12.2017 č.k. 2Co/475/2016-142 a následne rozsudok vydaný dňa 28.2.2018 č.k. 29C/205/2015-151, ktorým súd žalobu zamietol zrušil Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 31.5.2019 č.k. 9Co/190/2018-190 (o.i.) s názorom, že je správne posudzovať otázku vlastníctva žalobkyne k spornému priestoru zhodne ako Okresný súd Košice II v spore vedenom pod sp.zn. 21C/451/1997 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach zo dňa 26.1.2010 sp.zn. 6Co/206/2008.

4. Po vrátení veci súd prvej inštancie znovu posúdil dôvodnosť žalobkyňou uplatneného nároku a zohľadniac výšku jej spoluvlastníckeho podielu (55/1860) usúdil, že nárok žalobkyne na vydanie

bezdôvodného obohatenia by bol dôvodný vo výške 70,68 € (2.390,40 € : 1860 x 55). Následne aplikujúc ustanovenie § 137 ods. 1 a § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka dospel k záveru, že žalobkyňa na uplatňovanie tohto nároku nie je aktívne legitimovaná. Odkazom na závery v zrušujúcom uznesení č.k. 9Co/190/2018-190 a v rozsudku Okresného súdu Košice II sp.zn. 21C/451/1997 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 26.1.2010 sp.zn. 6Co/206/2008 uzavrel, že ak spoločná časť nebytového domu - chodby, bola predelená sklobetónovou priečkou bez rozhodnutia stavebného úradu, žalobkyňa sa nemohla stať výlučnou vlastníčkou takto oddelenej časti spoločných priestorov nebytového domu, ktorého je žalobkyňa podielovou spoluvlastníčkou, a teda v konaní bol preukázaný opak ako vyplýva z údajov katastra (§ 70 zák. č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam, katastrálneho zákona). Zo zistenia, že prostredníctvom správcu ostatní spoluvlastníci nehnuteľnosti prijímali od žalovanej úhrady za užívanie sporného priestoru, súd vyvodil súhlas ostatných spoluvlastníkov s plnením žalovanej a poukázom na to, že o rozhodovaní so spoločnou vecou rozhoduje väčšina spoluvlastníkov uzavrel, že žalovaná uhrádzala a uhradila náklady za užívanie za užívanie priestoru nielen voči žalobkyni, ale aj voči ostatným spoluvlastníkom a žalobu žalobkyne zamietol.

5. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a nevzhliadnuc dôvody hodné osobitného zreteľa pre aplikáciu § 257 CSP, priznal žalovanej voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

6. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa z odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, t.j. z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhla I/ zmeniť rozsudok tak, že žalovaná je povinná do troch dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobkyni sumu 2.390,40 € titulom vydania bezdôvodného obohatenia, spolu s úrokom z omeškania vo výške 17,6 % p. a. zo sumy 1.195,20 € za obdobie od 14.11.1997 do zaplataenia a spolu s úrokom z omeškania vo výške 12,25 % p. a. zo sumy 1.195,20 € za obdobie od 23.9.2008 do zaplataenia a II/ priznať žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z celkových trov konania, vrátane trov odvolacieho konania.

6.1. Žalobkyňa v odvolaní namietla správnosť záveru súdu, že žalobkyňa nie je aktívne vecne legitimovaná na uplatňovanie žalovaného nároku. Spochybňovala pritom správnosť posúdenia predbežnej otázky vlastníctva sporného priestoru tvrdiac, že súd nesprávne vychádzal z rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 5.6.2008 č.k. 21C/451/1997-327 v spojení s opravným uznesením zo dňa 5.6.2008 č.k. 21C/451/1997-376, z dôvodu, že rozsudok bol vydaný v odlišnej veci, v ktorej súd zamietol žalobu, ktorou sa žalovaná, v procesnej pozícii žalobkyne, domáhala určenia vlastníctva k spoluvlastníckemu podielu k spracovanej veci, pričom súd iba v rámci odôvodnenia rozsudku zaujal stanovisko, že tento priestor predstavoval spoločnú časť administratívnej budovy na L. J. XX E., ktorá patrila do podielového spoluvlastníctva všetkých vlastníkov nebytových priestorov v tejto budove.

6.2. Súdu prvej inštancie žalobkyňa vytkla aj to, že na námietky žalobkyne nereagoval a nevysvetlil, z akého dôvodu námietky žalobkyne mali byť nedôvodné. Žalobkyňa zopakovala svoju argumentáciu v priebehu sporu a znovu akcentovala, že prejudiciálnu viazanosť pri posúdení určitej otázky možno konštatovať jedine vtedy, ak bola otázka, ktorá sa javí ako predbežná z pohľadu tohto konania, priamym predmetom iného konania (v tomto prípade konania vedeného na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 21C/451/1997) a zároveň je nevyhnutné, aby takáto otázka bola ako priamy predmet iného konania právoplatne posúdená priamo vo výroku rozsudku vydaného v danom konaní, čo vyplýva z § 228 ods. 1 CSP, ako aj judikatórnych záverov uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/44/2010 i právnej doktríny (napr. L., M. a kol. Občiansky súdny poriadok. Komentár, Praha 2009, str. 425). Poukázom na uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo/171/2012 zo dňa 26.7.2012 a sp. zn. 3Cdo/290/2012 zo dňa 10.1.2013, podľa ktorých predmet konania je v každom prípade vymedzený petitom návrhu na začatie konania, žalobkyňa podčiarkla, že v danom prípade nebola splnená ani jedna z uvedených podmienok, lebo predbežnú otázku v tomto konaní predstavuje to, či žalobkyňa bola výlučnou vlastníčkou sporného nebytového priestoru a predmetom konania sp. zn. 21C/451/1997 bolo určenie, či žalovaná (z pohľadu tohto konania) bola alebo nebola podielovou spoluvlastníčkou administratívnej budovy na L. XX, pričom súd v tomto spore právoplatným výrokom rozhodol iba o tom, že žalovanej takéto postavenie nepatrí. Podľa názoru žalobkyne pri posúdení predbežnej otázky vlastníctva sporného priestoru mal súd v tejto

veci realizovať vlastné (autonómne) skutkovo-právne posúdenie na základe dôkazov vykonaných v tomto konaní, trvajúc pritom na tom, že bola a je jedinou vlastníčkou priestoru neoprávnene užívaného žalovanou, čo v priebehu konania riadne preukázala jednak listom vlastníctva č. XXXXX, pre okres Košice IV, obec E. - G., k. ú. K., jednak zmluvou o budúcej zmluve, ktorá bola medzi stranami sporu uzavretá dňa 9.10.1991 a z ktorej vyplýva, že žalobkyňa do vzťahu so žalovanou vstúpila ako jediná vlastníčka sporného priestoru.

7. Žalovaná navrhla rozsudok v celom rozsahu potvrdiť ako zákonný a vecne správny a priznať žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

8. O odvolaní žalobkyne rozhodol Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 7. októbra 2021 č.k. 5Co/97/2020 - 272 tak, že zmenil rozsudok a uložil žalovanej povinnosť do troch dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobkyni sumu 2.390,40 € titulom vydania bezdôvodného obohatenia spolu s príslušenstvom a žalobkyni priznal aj nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Tento rozsudok bol zrušený uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 15.5.2024 sp. zn. 7Cdo/250/2022.

9. Po vrátení veci odvolací súd zistil, že žalobkyňa A. N. E., nar. XX.X.XXXX, naposledy bytom v E., O. XXXX/XX zomrela dňa X.XX.XXXX a preto uznesením zo dňa 24.7.2025 č.k. 11Co/94/2024-373 rozhodol o pokračovaní v konaní s jej právnou nástupkyňou A. B. C., D. E., nar. XX.X.XXXX, bytom v E., F. D. XXX/XX.

10. Následne odvolací súd (§ 34 CSP) preskúmal rozsudok podľa § 379 CSP ako aj konanie mu predchádzajúce v rozsahu vyplývajúcom z § 379, § 380 ods. 1 a 2 CSP a z hľadísk žalobkyňou uplatnených odvolacích dôvodov, s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle § 380 ods. 2 CSP a v intenciách právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v zrušujúcom uznesení zo dňa 15.5.2024 sp. zn. 7Cdo/250/2022 a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je opodstatnené. Žalobkyňa v podanom odvolaní uplatnila odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP neopodstatnene. Rozsudok je vecne správny.

11. Predmetom sporu je nárok žalobkyne založený na tvrdení, že žalobkyňa (právna predchodkyňa žalobkyne) ako podielová spoluvlastníčka nebytového domu uzatvorila dňa 9. októbra 1991 so žalovanou zmluvu o budúcej kúpnej zmluve, ktorou sa žalobkyňa zaviazala prediť žalovanej 9 m2 priestoru v označenej nehnuteľnosti. Sporný 9 m2 priestor je súčasťou spoločných priestorov (chodby) nebytového domu (administratívnej budovy), ktorý bol bez rozhodnutia stavebného úradu predelený a upravený. K uzavretiu kúpnej zmluvy nedošlo, žalovaná v rozhodnom období (13.11.1995 do 13.11.1997 a 22.9.2008 do 22.9.2010) tak sporný priestor o rozlohe 9 m2 užívala ako advokátsku kanceláriu bez právneho dôvodu a bez platby odplaty žalobkyni. Žalovaná však od roku 1993 do roku 2013 uhrádzala správcovi budovy platby spojené s užívaním spoločných priestorov a tvorbu fondu údržby a opráv, celkovo vo výške 6.969,88 €.

12. V súdnej veci zostala spornou otázka aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne na uplatňovanie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie priestoru, ktorý bol pôvodne spoločnou časťou nebytového domu (administratívnej budovy) a bol predelený a upravený bez rozhodnutia stavebného úradu. Právne významné bolo preto posúdenie právnej povahy sporného priestoru.

13. Žalobkyňa tvrdila, že žalovanou užívaný 9 m2 priestor je samostatným nebytovým priestorom, ktorého výlučnou vlastníčkou je žalobkyňa, keďže jej výlučné vlastníctvo k tomuto priestoru preukazuje zápis na liste vlastníctva, ktorý žalobkyňa predložila. Žalovaná vo svojej obrane naopak tvrdila, že priestor 9 m2 sa nikdy nestal výlučným vlastníctvom žalobkyne, lebo po celý čas zostal súčasťou spoločných priestorov nebytového domu v podielovom spoluvlastníctve všetkých vlastníkov nebytových priestorov, čo potvrdilo aj právoplatné rozhodnutie Okresného súdu Košice II sp. zn. 21C/451/1997. V tejto súvislosti žalobkyňa v priebehu sporu i v odvolaní spochybňovala prejudiciálnu viazanosť súdu týmto rozsudkom na posúdenie vlastníctva žalobkyne k spornému priestoru. V súlade s právnym názorom dovolacieho súdu v kasačnom rozhodnutí až po vyhodnotení tejto otázky bolo možné pristúpiť k posudzovaniu, či žalovanej vzniklo bezdôvodné obohatenie na úkor žalobkyne za užívanie priestoru 9 m2 bez právneho dôvodu a ak áno, v akej výške a či môže žalovaná započítať svoje platby správcovi proti nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia.

14. Po preskúmaní spisu a napadnutého rozsudku so zreteľom na jednoznačný právny názor dovolacieho súdu v jeho kasačnom rozhodnutí sp. zn. 7Cdo/250/2022 je nutné uzavrieť, že súd prvej inštancie na posúdenie vyššie uvedených právne významných právnych otázok vykonal potrebné dokazovanie a skutkový stav veci zistil v rozsahu dostatočnom pre rozhodnutie. Súd nepochybil ani pri prejudiciálnom skutkovom i právnom posúdení otázky aktívnej legitímácie žalobkyne podstatnej pre rozhodnutie sporu. Spor po právnej stránke posúdil správnym spôsobom, pre rozhodnutie sporu správne zvolené hmotnoprávne normy (a v odvolaní žalobkyne nespochybňované) súd správne interpretoval a aj aplikoval na zistený skutkový stav. Súd správne posúdil aj otázku právnej povahy sporného priestoru.

15. Podľa § 2 ods. 3 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, v znení účinnom ku dňu 13. novembra 1995, nebytovým priestorom sa na účely tohto zákona rozumie miestnosť alebo súbor miestností, ktoré sú rozhodnutím stavebného úradu určené na iné účely ako na bývanie; nebytovým priestorom nie je príslušenstvo bytu ani spoločné časti domu a spoločné zariadenia domu.

16. Z odôvodnenia preskúmaného rozsudku je zrejmé, že súd prvej inštancie zamietol žalobu vychádzajúc zo záveru, že nie je možné prijať údaje z katastra nehnuteľností ako hodnoverné, pretože podľa zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov spoločné časti domu nie sú nebytovými priestormi a bez rozhodnutia stavebného úradu nemožno vytvoriť nebytový priestor oddelením zo spoločných častí (chodby). Preto ak bol sporný priestor 9 m² (chodba) predelený bez rozhodnutia stavebného úradu, žalobkyňa sa nemohla stať výlučnou vlastníčkou tejto oddelenej časti spoločných priestorov.

17. S týmto záverom sa odvolací súd stotožňuje. Bezpochyby spôsobilým predmetom občianskoprávných vzťahov je aj nebytový priestor nachádzajúci sa v inom než bytovom dome (por. napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. mája 2005, sp. zn. 2Cdo/270/2004), uvedené ale bez ďalšieho nemohlo mať v predmetnej veci za následok, že žalobkyňa sa stala výlučnou vlastníčkou sporného priestoru. Nebytový priestor totiž nemohol vzniknúť bez ďalšieho faktickým spôsobom - výstavbou alebo spracovaním veci ako samostatná vec, lebo okrem toho je na jeho vznik nevyhnutná aj ďalšia právna skutočnosť, a to rozhodnutie stavebného úradu o určení miestnosti, alebo súboru miestností na iné účely ako bývanie. Spoločné časti domu a spoločné zariadenia domu nebytovým priestorom nie sú. S ohľadom na ustanovenie § 2 ods. 3 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, v znení účinnom ku dňu 13. novembra 1995, je odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie v názore, že žalobkyňa nemohla získať výlučné vlastníctvo k takto vytvorenému priestoru a tento (spoločný) priestor patrí do podielového spoluvlastníctva všetkých spoluvlastníkov nehnuteľnosti (nebytového domu).

18. Súd prvej inštancie k tomuto záveru dospel náležite sa riadiac právny názorom dovolacieho súdu v zrušujúcom uznesení zo dňa 31. mája 2019 č.k. 9Co/190/2018-19 v bode 23 s. 7 uznesenia, v ktorom odvolací súd konštatoval „ ... keďže nebytový priestor, ktorý je predmetom tohto konania bol spracovaný spoločnými priestormi nehnuteľností - chodby, z ktorej sa vytvorila miestnosť, je zrejmé, že všetci podieloví spoluvlastníci nehnuteľnosti naďalej ostali spoluvlastníkmi tohto priestoru, i keď reálne odčleneného od spoločnej chodby. Uvedeným rozhodnutím bola vyriešená otázka, či nebytový priestor vytvorený žalovanou sa stal výlučným vlastníctvom žalobkyne, resp. jej právneho predchodcu alebo je naďalej nebytovým priestorom v podielovom spoluvlastníctve všetkých spoluvlastníkov nebytového domu“. Súd prvej inštancie vychádzajúc z tohto záväzného právneho názoru dovolacieho súdu v bode 70 napadnutého rozsudku správne uzavrel, že „ ... Tým, že spoločná časť nebytového domu - chodby bola predelením sklobetónovou priečkou realizovaná na iný účel bez rozhodnutia stavebného úradu je zrejmé, že žalobkyňa sa nemohla stať výlučnou vlastníčkou takto oddelenej časti spoločných priestorov“.

19. Možno konštatovať, že tento záver konvenuje aj s ohľadom na obsah pripojeného spisu sp.zn. 29C/455/97 s odborným vyjadrením č. 29/2011 zo dňa 31. augusta 2011 (čl. 242) znalca z odboru stavebníctvo, pozemné stavby P. Q. K., I., podľa zistenia ktorého: „ V nebytovom dome súp. č. 10, parc. č. 1161 nachádzajúcej sa v centrálnej časti zastavaného územia obce Košice - Juh, katastrálne územie K., je v prízemí priestor č. 3-la o výmere 8,46 m² podlahovej plochy, ktorý slúži pre výkon činnosti advokáta. Pod ním sa nachádzajú prevádzkové a skladové miestnosti. Dodnes nie je dostatočne riešená tepelná izolácia podlahovej konštrukcie. Priestor bol vytvorený odčlenením pôvodnej chodby. Predelenie je realizované atypickou sklobetónovou stenou a z chodby primurovaním z plných pálených tehál na kant do výšky 2 000 mm tak, aby bol vytvorený svetlík o výmere 980 mm x 2 787 mm. Do priestoru dodatočne

boli privedené elektrické rozvody pre zásuvky a stropné osvetlenie. Zároveň boli osadené panelové radiátory Korad, pre krátkodobú hygienu zabudované umývadlo s prívodom studenej vody. Na pôvodnú betónovú podlahu (terazzo) bola dodatočne nalepená podlahovina z PVC. V súčasnosti vymenené drevené zdvojené okno za plastové., pričom znalec v závere uviedol, že „spoločná časť nebytového priestoru - chodby na prízemí bola predelením sklobetónovou priečkou zrealizovaná na iný účel bez rozhodnutia stavebného úradu. Pôvodne priestor slúžil pre iné účely. Nejednalo sa o zabezpečenie podmienok trvalého užívania priestoru pre výkon advokátskej činnosti.“

20. V korelácii s uvedeným a so zreteľom na konštatovanie súdu prvej inštancie: (20.1) v bode 65 odôvodnenia rozsudku, že „rozsudkom Okresného súdu Košice II č.k. 21C/451/1997-327 zo dňa 5.6.2008 v spojení s dopĺňacím rozsudkom č.k. 21C/451/1997-379 zo dňa 5.6.2008 a v spojení s opravným uznesením č.k. 21C/451/1997-376 zo dňa 5.6.2008 súd zamietol žalobu o určenie spoluvlastníckeho podielu k spracovanej cudzej veci, kde žalobkyňou bola žalovaná, ktorá uplatňovala právo na určenie, že je podielovou spoluvlastníčkou nehnuteľnosti - budovy v pomere XX/XXXX-XX k celku zapísanej na LV č. XXXXX vtedajšieho katastrálneho územia E. P., K. J. 1162 ako zastavaná plocha vo výmere 374 m². Predmetný rozsudok v spojení s opravným uznesením a dopĺňacím rozsudkom bol rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k. 6Co/206/2008-441 zo dňa 26.1.2010 potvrdený. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 8.4.2010.“ a (20.2.) konštatovanie v bode 66 a 67 odôvodnenia, že: «V predmetnom konaní súd otázku vlastníctva k predmetnému priestoru posúdil tak, že bez ohľadu na spôsob jeho užívania, tento priestor zostal naďalej spoločnou časťou administratívnej budovy na L. J. XX v Košiciach v podielovom spoluvlastníctve všetkých vlastníkov nebytových priestorov tejto budovy. S poukazom na rozhodnutie zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR ako R 40/2013, podľa ktorého súd cituje: „pokiaľ už bola v občianskoprávnom konaní právoplatne vyriešená určitá otázka hmotnoprávneho vzťahu účastníkov je súd v inom konaní, v ktorom má tu istú otázku posúdiť ako prejudiciálnu, viazaný jej skorším posúdením“. Stranami sporu v konaní sp. zn. 21C/451/1997 bola žalobkyňa, ako aj žalovaná teda rozsudok aj hmotnoprávne posúdenie je záväzná nielen pre strany sporu, ale aj pre súd a z toho dôvodu súd dospel k záveru, že žalobkyňa o nedostatku aktívnej legitímácie mala vedomosť, keďže predmetný priestor, za ktorý sa v tomto konaní domáhala nájomného je spoločnou časťou administratívnej budovy na L. J. XX v Košiciach a to v podielovom spoluvlastníctve všetkých vlastníkov nebytových priestorov v tejto budove. », nemožno podľa názoru odvolacieho súdu priznať opodstatnenosť ani odvolacej námietke žalobkyne založenej na tvrdení, že súd nesprávne vychádzal z rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 5.6.2008 č. k. 21C/451/1997-327 a na túto námietku žalobkyne žiadnym spôsobom nereagoval a nijako nevysvetlil, z akého dôvodu námietky žalobkyne posúdil ako nedôvodné.

21. So zreteľom na skutkové okolnosti posudzovaného prípadu podľa posúdenia odvolacieho súdu v intenciách kasačného uznesenia najvyššieho súdu súd prvej inštancie vyvodil zákonu zodpovedajúce závery o právach a povinnostiach sporových strán a správne žalobu žalobkyne v celom rozsahu zamietol z dôvodu, že žalobkyňa nemá aktívnu vecnú legitímáciu na vymáhanie žalobou uplatneného peňažného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v rozhodnom období voči žalovanej, nesporne užívajúcej sporný priestor o rozlohe 9 m² bez právneho dôvodu, a to navyše v situácii, ak ostatní spoluvlastníci spoločnej nehnuteľnosti prijímali prostredníctvom správcu budovy platby od žalovanej, ktorá tak, ako to uzavrel súd v bode 74 odôvodnenia napadnutého rozsudku, súdu preukázala platby správcovi budovy vo výške 6.969,88 € (správnosť tohto záveru nebola v odvolaní žalobkyne spochybnovaná).

22. Zo všetkých dôvodov je potrebné uzavrieť, že žalobkyňa sa uplatnenými odvolacími dôvodmi a v ich rámci prezentovanými odvolacími námietkami nepodarilo spochybníť vecnú správnosť rozsudku, preto odvolací súd rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil, vrátane vecne správneho výroku o trovách konania. Vzhľadom na v odvolacom i v dovolacom konaní plný procesný úspech žalovanej, odvolací súd podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP a § 453 ods. 3 CSP plne procesne úspešnej žalovanej, priznal nárok na plnú náhradu trov odvolacieho i dovolacieho konania proti žalobkyňi, ktorá bola v odvolacom i v dovolacom konaní neúspešná. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).